

*Isten
nem felejtkezik meg
az Ő Szövetségéről*

**Óh Istenem, emlékezzél meg a Te Szövetségedről és a Te Ígéreteidről!
A fénykép a Grand Canyonból különösen hatásosan mutatja a szivárványt.
Engem megemlékeztet amaz élményekre, amelyeket a következő Igeversek
részletesen ecsetelnek.**

*„Majd azt mondta Isten: »Ez legyen a jele ama Szövetségnek, amit Én
szerzek (megállapítok) veletek és minden élőlényel, amely veletek van,
minden nemzedékkel, örökre: szivárványívemet helyezem a felhőkre, ez legyen
a jele a Szövetségnek Én közöttem és a föld között!«” (1Mózes 9:12-13).*

*„„Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett az Ábrahámmal,
Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségére.” (2Mózes 2:24).*

*„»Gyűjtsétek össze hozzám az Én szenteimet, akik szövetséget kötöttek
Velem az áldozatnál!« Ekkor Igazságát hirdette az ég, mert maga Isten az, aki
ítéletet tart.” (Zsolt 50:5-6).*

*„Mert a hegyek megszünhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád
való hűségem nem szűnik meg, és békességem Szövetségem nem inog meg –
mondja könyörülő URAD.” (Ésaiás 54:10).*

*„A körülötte levő fényzőn olyannak látszott, mint az szivárvány, amely a
felhőkön szokott lenni esős napon. Ilyen volt az ÚR dicsőségének a látványa.
Amikor megláttam, arca borultam és hallottam, egynek a hangját amint
megszólal és beszél.” (Ezékiel 1:26-28).*

*„...hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent
szövetségéről...” (Lk 1:72).*

*„...mert ez az Én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a
bűnöknek bocsánatára.” (Mt 26:28).*

*„...és Ő ezt mondta nekik: »Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért
kiontatik.«” (Mk 14:24).*

*„Azonnal elragadtattam lélekben, és íme, egy trónus állt a mennyben, és a
trónuson ült EGY. Aki a trónon ült hasonlónak látszott a jáspishoz és a
karneolhoz; és a trónus körül szivárvány volt, amely pedig a smaragdhoz
látszott hasonlónak.” (Jel 4:2-3).*

*„És láttam, hogy egy másik erős angyal leszáll az égből. Felhőbe volt
öltözve, a fején szivárvány, az arca olyan, mint a nap, a lába pedig mint a
tűzoszlop.” (Jel 10:1).*

Isten a mi időnkben sem felejtkezett meg az Ő Szövetségéről. De hiszen mi vagyunk az Új szövetség népe.

“Jézus Krisztus tegnap ma és mindörökké ugyanaz.”

(Zsid. 13, 8)

2009 Április

Körlevél

Szívélyes üdvözlettel köszöntelek minden népből, nyelvből és nemzetből a Róma 1:1-5 Igével:

„Én Pál, Krisztus Jézusnak egy szolgája, elhívott apostola, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért. ..., aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet...”

Minő magasztos bevezetéssel kezdi az apostol már az első levelét! Kegyelemből lett megbízva az apostoli hivatalba, hogy az ő szolgálatán keresztül hitengedelmességet eszközöljön elő a nemzetekből való hívők között az ÚR dicsőségére. Ez pedig azért történt, hogy nem egy bármilyen Evangélium hirdetője lett, hanem Isten Evangéliumát prédikálta, úgy amint a szent próféták által már előre be lett jelentve és az Ótestamentum szent Írásaiban meg lett ígérve. Ugyanezt az örökérvényű Evangéliumot hirdetjük mi is, amely egyedül a Szent Írásra van alapozva. Úgy amint Pál apostolnak teljes tudatában volt az ő elhivatottságával együtt járó felelősége és az ő egész életét az ÚR szolgálatába állította, úgy van ez még ma is Isten valamennyi szolgájával, hacsak egy valódi elhívásban lett része.

A Róma 15:17-18-ban a következőkről tesz tanuvallomást az apostol: „A

Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre az Isten előtti szolgálatomért. Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus végzett volna általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel...

Izrael népével kapcsolatosan, már az Ó-Testamentumban minden a hiten és az Isten iránti engedelmisségen múltott (Zsid 11):

Hit által vette birtokába Izrael a megígért földet.

Hit által lett az Ígéret földjén megáldva.

Ellenben engedetlenség miatt jutottak a babilóniai fogságba: *„Ők azonban engedetlenné váltak, és föllázadtak ellened, törvényednek hátat fordítottak, prófétáidat meggyilkolták, mert lelkiismeretüket intették és hozzád akarták téríteni őket; ilyen gyalázatos dolgot követtek el.”* (Nehémiás 9:26)

„A Tenéked szentelt nép csak kis ideig volt birtokában az ő örökségének, azután ellenségeink széttaposták a TE szentségedet.” (Ézsaiás 63:18).

Éppenúgy amint Izraellel kapcsolatosan nem tűrte el Isten a hitetlenséget és a szófogadatlanságot úgy abszolút a nemzetekből összetevődő gyülekezetében sem fogja eltérni sem a hitetlenséget sem az engedetlenséget. Az ősgyülekezet (az első gyülekezet), amelyik hit által az ígéretek tulajdonába jutott, sajnos csak egy rövid ideig maradt meg ebben az engedelmes és az ő áldott állapotában. Az engedetlenséggel együtt bekövetkezett a számos felekezetekbe való szétszóródás.

Az Újtestamentumi gyülekezetben is legnagyobb jelentőséggel bír a hit és az engedelmisség és pedig mindenkinél személyesen. *„Vigyázzatok, szeretett testvéreim, hogy senkinél közületek meg ne mutakozzon, egy az élő Istentől elpártolt gonosz szíve a hitetlenségnek!”* (Zsid 3:12). A hitetlenség egyenlő az élő Istentől való elpártolással. Csak a hit az, ami Ővele összeköt, csak a hit az, ami kieszközli az engedelmisséget és végülis egyedül ez az, ami elvezet egy színleltetés nélküli szeretethez a hittestvérek között, úgy amint Péter apostol is írja: *„Mert megtisztítottátok lelkéteket az igazság iránti engedelmisségben képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan tiszta szívből szeressétek.”* (1Pét 1:22).

Ábrahám, a hit atyja, példaképe úgy Izraelnek mint a gyülekezetnek és mindenkinek egyenként. Ő elhitte Isten minden Szavát (Róma 4:3) végülis saját szemeivel meglátta az Igéret beteljesedését, amelyet adott neki az ÚR. Sőt az engedelmesség útján még arra is kész volt, hogy az ő fiát Izsákot áldozatként bemutassa. Jakab apostol kifejezésre juttatta a hitet, az engedelmességet és a cselekedetet: *„Akarod-e hát tudni, te meggondolatlan ember, hogy a hit cselekedetek nélkül haszontalan? Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem-e cselekedetekből igazult-e meg, amikor fiát, Izsákot felajánlotta az oltáron? Erről felismered tehát, hogy hite együttműködött cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite.”* (Jak 2:20-22). Jézus Krisztus, a megígért Fiú, engedelmes volt mindhalálig, és pedig a keresztfán való halálig (Fil 2:7-8). *„...és miután így tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.”* (Zsid 5:9). Ebben az állapotban kell jussanak Isten valamennyi fiai és leányai, mindazok akik Krisztussal együtt megfeszítettek és Ővele együtt új életre feltámadtak. Ők Pál apostollal együtt tanúsíthatják: *„többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él énbennem”* (Gal 2).

Minél jobban tellik az idő, annál nagyobb reménnyel telten várjuk azt, hogy Jézus Krisztus megígért eljövételét annak valódiságában átéljük. Az igazi hívők, valamennyi népekből és nyelvekből elhívottak és kiválasztottak, el kell legyenek különülve a kegyelem idő végén, mindattól ami nem egyezik meg Istennel, Isten Igéjével és az Ő akaratával. Csak így találkozhatnak mint »Ige-menyasszony« a Vőlegénnyel – nem mint egy úgynevezett „Isten üzenetének-menyasszonya”, mivelhogy úgynevezett üzenet-csoportok, akik menyasszony-gyülekezetnek nevezik magukat, nagy számban léteznek. Viszont csak Egy létezik, akinek neve »Isten Igéjének« hangzik (Jel 19:13), és a Báránynak csak egy menyasszonya létezik, aki a menyegző után az Ő felesége lesz: *„Jöjj, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét!”* (Jel 21:9). Ezek szerint csak egy menyasszony-gyülekezet létezik, aki a Vőlegény nevét hordozza, amelyben az Ige valamennyi ígéretei beteljesülést találnak. Ők azok akik készek visszatérni az ősgyülekezet eredeti tanításaihoz és életmódjához, valamint az első szeretethez és úgy amint a kezdetben volt egy szív és egy lélekké lesznek.

„Szeretteim, hadd szeressük egymást; mert a szeretet Istenből ered, és mindaz aki szeret, az Istenből lett nemzve, és felismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte fel az Istent; mert Isten a szeretet.”

„Istent soha senki nem látta: mindazonáltal ha szeretjük egymást, Isten maradandóan bennünk lakik, és az ő szeretete teljessé lett bennünk.” (1Ján 4:7-8+12).

MI AZ AMI EZIDŐSZERINT FOLYAMATBAN VAN?

Péter Apostol már az ő második prédikációjában rámutatott arra, hogy a Megváltó a mennyben marad mindazon dolgok visszaállításáig, amelyeket megígért Isten kezdet óta az Ő szent prófétáin keresztül (Ap. Csel 3:19-21). A görög szövegben az „apokatastasis” kifejezést találjuk itt, ami szó szerint „egy korábbi állapot visszaállítását” jelenti. Tehát a Jézus Krisztus gyülekezetében minden helyre kell legyen állítva az ő eredeti állapotában, úgy amint maga az ÚR kijelentette a Máté 17:11 és Márk 9:12-ben: *„Illés valóban eljön, és helyreállít mindent.”* (Mal 3:23 (Mal.4:5 Károlyi ford.)). Ez most még folyamatban van, mielőtt a Völegény hazavihetné az Ő menyasszonyát.

Mármost miután elhangzott az utolsó Ige-üzenet, amely megelőzi Jézus Krisztus második eljövetelét, elküldi az ÚR az Ő szolgáit a menyegzőre való meghívással: *„Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme elkészítettem az ünnepi ebédet...és minden készenlétben áll...”* (Máté 22:1-14). Most már a meghívottaktól függ, hogy elfogadják-e a meghívást vagy kifogást keresnek a saját mentségükre. A Máté 24:45-47-ben olvasunk az okos szolgáról (itt Isten alkalmazottjáról van szó – a ford.megj.) és a szolgaságról, akik a Völegény eljövetele előtt idejében kiosztják a szellemi eledelt. A megváltottakra vonatkozóan ez azt jelenti, hogy az Isten akarata most valóban mindent átfogóan megtörténjen úgy amint először a mi Megváltónk életében: *„Az Én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és tökéletességre juttassam az Ő művét.”* (Ján 4:34). Mi kilátást tartunk a megváltási mű bekövetkező befejezettségére a gyülekezettel és evégett összefüggésben kell álljon szellemi eledelünk Isten közvetlen akaratával. Csak ezután lehet életünkben valósággá: *„... és az Ő akaratának következtében, Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra megszentelttünk... Mert egyetlen egy áldozattal örökre célhoz vezette – azaz tökéletességre juttatta azokat akik megszenteltetni hagyják magukat.”* (Zsid 10:10-14).

A Máté 24:48-tól 51-ig terjedő Igeversekben, példázatban kapjuk a gonosz (hitvány) szolga magaviseletét, aki azt gondolja az ő szívében: „*Az én URAM még messziről sem jön!*” és más szolgatársakat összever. Egy okos szolgája az ÚRNAK az Igével szolgál a gyülekezetnek, a szellemi eledellel, elveti az elrejtett mannát és a jó magot, amely Isten összes fiaiban és leányaiban gyökeret ver. Ellenben egy gonosz szolga a maga értelmezéseit veti el és ezzel együtt a vizályt, ezenfelül ütésekkel illeti az összes többi szolgatársait, akik nem osztják meg az ő nézetét és eltérő véleményéhez. Fáradságos bármely prédikátornak elhinni, hogy valaki más tényleg elhívásban részesült, hacsak személyesen nem részesedett egy közvetlen elhívásban az ő szolgálatával kapcsolatosan. Az esetben pedig amikor egy olyan elhívásról van szó, amely az Isteni üdvtörténelemmel közvetlenül kapcsolatban áll (azzal szorosán össze van kötve), amúgy is csak az tudja elhinni, aki eleve el lett rendelve a világ megalapítása óta (Efézus 1:1-5). Bárki legyen az a próféták közül, a mi URUNK- vagy az apostolok esetében – csak azok tudták őket hallgatni, nekik hinni, akik Istenből valók voltak, (János 8:47). Az összes többiek, visszautasították őket, és ez mind a mai napig meg nem változott. Mégis egy küldetésnél helyét állja az, amit az ÚR maga mondott: „*Aki titeket hallgat, az Engem hallgat, és aki titeket elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött Engem*” (Luk 10:16).

A Máté 25-ben elhangzik az éjféli kiáltás: „*Ímé, a Vőlegény jön! Készítsétek el magatokat a Vele való találkozásra!*” Elvégre így mondja az Írás: „*Az okos szüzek, akik készen voltak, bementek Vele a menyegzőre. Azután bezáratott az ajtó.*” Itt megtaláljuk a legfontosabb leckét a Jézus Krisztus visszajövetelével kapcsolatosan: Felismerjük tehát azt, hogy egész a végen arra van fektetve a hangsúly, hogy csakis az okos szüzek fogják elérni a célt.

Úgy amint Mária az ő érintetlen (szűz) állapotában maga Istentől ki lett választva arra, hogy a Megváltó embertestet öltson és lakozást vegyen az emberek között, azonképpen a gyülekezet is eleve el lett rendelve arra, hogy az isteni magot felvegye magában (befogadja), hogy a Jézus Krisztus élete mindenkiben egyenként nyilvánvalóvá lehessen (Kol 3:1-4). Ennélfogva Isten megváltási tervének a megvalósításáról van szó, amelynek csúcspontja a Jézus Krisztus visszajövetelében torkollik, ugyanis úgy, amint az 1.Kor 15-ben áll, amelynél fogva a mi halandó testünk halhatatlanságot ölt: „*És amint magunkon hordoztuk e földiek képet, azonképpen magunkon fogjuk hordozni a menyeeik*

képet is.”

Ami Máriát illeti, így az ő két kijelentése különleges jelentőséggel bír a Lukács 1-ben: „...*de hiszen én férfit nem ismerek*” és „*Íme az ÚR szolgálóleánya: történjék velem a te Beszéded szerint!*” Mária kegyelmet talált Istennél (30 v.), befogadva az Igéret Beszédét, amit Gábiel angyal juttatott el hozzá, avégett hogy az Ige hús-testet öltön és Isten Fia megszülethessen. Ezzel együtt beteljesedtek a következő jövendölések is:

...hogy az isteni Mag az asszony által fog jönni (1Mózes 3:15). „*Mi tehát a törvény? A bűnök miatt lett hozzáfűzve, amíg eljön az Mag, akinek az ígéret szól.*” (Gal 3:19).

„*Atyja leszek és ő Fiam lesz*” (2Sám 7:14).

És máskor: *majd: „Atyjává leszek, és ő Fiammá lesz.”* (Zsid 1:5a).

„*Az Én Fiam vagy! Ma nemzettelek Téged*” (Zsolt 2:7). „*Mert az angyalok közül kinek mondta valaha: 'Fiam vagy Te, ma nemzettelek Téged!'*” (Zsid 1:5a).

Az isteni Mag nemzés által lett befektetve Máriába, amely egyidőben egy alkotási aktus is volt. Evégett Ő az „egyszülött” Fiú (Ján 3:16), az elsőszülött sok testvér között (Róma 8:29), az új isteni alkotás kezdete (Jel 3:14) és az egész – tökéletes alkotás elsőszülöttje (Kol 1:14-15). Ha valaki a Krisztusban van, úgy egy új alkotást szemléltet (2Kor 5:17).

A továbbiakban beteljesedett: „*Te helyeztél el engem anyám méhében, biztonságba helyeztél anyám emlőin...*” (Zsolt 22:10) és éppenúgy: „*Így kiáltson majd hozzám: »Én Atyám vagy Te, Én Istenem, és szabadításom kösziklája!« Én pedig elsőszülöttséggel ajándékozom meg, a földi királyok között a legmagasztosabbá teszem Őt.*” (Zsolt 89:27-28). Ami a Jézus Krisztus első eljövételéhez tartozott, így foglalta össze a feltámadott ÚR: „*»Ezt jelentik az Én beszédeim, amelyeket szóltam hozzátok, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárookban.«* Ezzel feltárta értelmüket, hogy értsék az *Írásokat*” (Luk 24:44-45).

Miről van ma szó? Ma is arról van szó, hogy minden beteljesedik abból, ami írva áll a mi időnket illetően. A szüzlány Mária és maga a Megváltó által beteljesedtek az Ótestamentum valamennyi ígéretei. Az okos szüzek révén és maga a Megváltó által beteljesednek ma az Írás valamennyi ígéretei, amelyek erre a időszakra vonatkoznak. Amint Mária úgy mi is, beleegyezőnk és övele együtt mondjuk: „*Történjék velem a te beszéded szerint*” (Luk 1:38). Az ő megállapítására: „*De hiszen én férfit nem ismerek!*” azt válaszolta neki az angyal: „*A SzentSzellem száll tereád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának*” (Luk 1:34-35).

Úgy amint Mária felvette magában az ígéret Beszédét és amint beárnyékolta őt a SzentSzellem, úgy hitben felveszik magukban az igazi hívők az ezidőre szóló ígéret Beszédét és beteljesednek a SzentSzellem erejével.

Mi az idők legnagyobb ígéreteivel rendelkezünk és átéljük, amint a »férfias Fiú«, a győzők serege, szülési fájdalmak között megszületik a gyülekezetben és végülis elragadtatik „Istenhez és az Ő trónusához”.

ISTENBŐL SZÜLETVE, AZ ISTENI TERMÉSZETNEK RÉSZESE (2Pét 1:3-11)

„... és az Ő magja szolgálni fogja Őt,” (Zsolt 22:31-32; Ézs 53:10 s.m.) és osztályrészt kap az isteni természetből (2Pét 1:3-7). Mindazok, akik Istenből lettek nemzve és újjászülettek, mint fiai és leányai Istennek, ugyanazzal az isteni természettel rendelkeznek mint Isten Fia is. A *gennao* görög szónak két jelentősége van: egyidőben „nemzést” jelent, de úgyszintén „szülést” is és egyformán van alkalmazva úgy az Isten Fiára mint Isten valamennyi fiaira és leányaira is. Ha férfit illet, a helyes fordítás „nemzés” kell legyen, úgy amint pl. az 1Mó 5-ben ismételen írva áll: „*Ádám százharminc éves volt, amikor egy fiút nemzett...Sét százöt éves volt, amikor Enóst nemzette...*” stb. Ha asszonyt illet, akkor „szüléssel” kell lefordítani. „*Éva szült Ádámnak...*” (1Mó 4:1). Máriáról így hangzik: „...és megszülte az ő első fiát” (Luk 2:7).

János apostol különösképpen megvilágította ezt a témát (János 3:7; 1Ján 2:29;

1Ján 3:9; 1Ján 5:1; 1Ján 5:18 stb.). De hiszen a valóság az, hogy minden születést megelőz egy nemzés és hogy az élet a születés által a magból ered elő. *„Ha tudjátok, hogy ő igaz, ismerjétek fel egyúttal azt is, hogy aki az igazságot cselekszi, az Őbelőle lett nemzve / Őbelőle született.”* (1Ján 2:29). *„Mindaz aki az Istenből lett nemzve / született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja maradandóan van benne, és nem vétekezhetsz, mert az Istenből lett nemzve / született.”* (1Ján 3:9). *„Mert minden ami az Istenből lett nemzve / született, legyőzi a világot, és ez a diadalmas hatalom, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”* (1Ján 5:4).

Az okos szüzekkel kapcsolatosan megismétlődik az, ami Máriával is történt: ő befogadta az ígéret Beszédét és elhitte azt és nyomban beárnyékolta őt a SzentSzellem: így öltött az Ige hústestet. Ugyanez történik most mindazokkal is, akik a menyasszony-gyülekezethez tartoznak: Ők hitben befogadják az ez időre szóló ígéret Beszédét, és a SzentSzellem reájuk száll és kicsirázik az Ige magva. Máriával együtt ők is ezt mondják: *„...történjék velem a Te Beszéded szerint!”* Az okos szüzek között nincs emberi közbeszólás többé – ők sem tudnak semmit egy férfiúról, egy idegen magról, egy a bibliától idegen tanításról. Az lehet, hogy a balga szüzek bolond magyarázatokat elhisznek, még azt is, hogy hét különleges férfi fogja a menyasszonyt előkészíteni; vagy azt, hogy az ÚR visszajövele már megtörtént és még sok badarságot. De az okosak nem fogadnak be egy magyarázatot sem. De hiszen ők alkotják az Ige-menyasszonyt, nem szennyeznek be magukat szellemi paráznasággal, hanem érintetlen tisztán maradnak és átélnek, hogy Őbennük beteljesednek Isten valamennyi ígéretei. De hiszen az Ígéret gyermekei hiszik az Ígéret Beszédét és így megkapják az Ígéret Szellemét (Róma 9:8; Gal 4:28; Ef 1:13).

Az okos szüzek nemcsak a lámpásokkal/fénnyel rendelkeznek, hanem az olajjal telt korsóval is, a lámpások feltöltésére, hogy ezek ki ne aludjanak. Ez Illés prófétára emlékeztet minket, aki így szólt a Zarpath/Sareptában az özvegyhez: *„A lisztesfazékból nem ürül ki a liszt, és az olajoskorsóból nem fogy ki az olaj, amíg az ÚR esőt nem ad a földre.”* A liszt szükséges a kenyérbélesztéshez, az olaj pedig szükséges ahhoz, hogy a lámpás égjen. Közvetlen ezután igazolódva találjuk az ő szavait: *„A lisztesfazékból nem ürült ki a liszt, az olajoskorsóból sem fogyott ki az olaj, az ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által.”* (1Kir. 17:14-16). Ugyanez a helyzet ma is: mindkettő

elegendő lesz, amíg eljön a késői eső (Ézs 44:3; Jer 5:24; Zak 10:1; Jak 5:7 stb.). A „hirdetett Ige az eredeti mag” című prédikációjában azt mondta Branham testvér: **„Amikor megjelenik/fellép ez a felkent követ, természetesen el fogja vetni az egész Biblia magját — elkezdve attól, ami a kígyó által valóban létrejött, egész a korai eső követéig ... Azután a késői eső idején létrejön egy erőpróba pontosan úgy mint a Kármel hegyén. A Biblia beteljesedik az utolsó betüig!”**

Mi elhisszük a mi időnkre szóló Illés-üzenetét és a drága szellemi eledelből táplálkozunk. Az okos szüzek átélik most, amint a korsók megtöltetnek olajjal, hogy majd fel tudják tölteni lámpásaikat. Ez ismét megkülönbözteti őket a balga szüzekről, akik eltávolodnak a gyülekezettől és ezáltal az olajtartálytól is, amelyik közvetlenül össze van kötve a gyertyatartóval (Zak. 4:2; Jel. 1-3).

De hiszen utolsó következetességgel arról van szó, hogy a SzentSzellem vezetése alatt kompromisszumok nélkül elhagyjuk és átéljük mindazt, amit megígért Isten az Ő Igéjében. Akkor mireánk is érvényesek az Igék: *„Ő boldog az, akik hitt, mert az Igéret amelyet adott néki az ÚR, be fog teljesedni”* Az ÚR Igérete, amelyet adott nekünk, önmagába foglalja a kihívást, az elkülönülést, a minden szenny- és folttól való megtisztulást (2Kor 6:14- 7:1), és az eredeti állapot teljes visszaszolgáltatását. Miközben a balga szüzek még különféle témákról vitatnak, fejtegetnek és tárgyalnak, átélik az okos szüzek az Igérek beteljesülését.

Ami a menyasszony-gyülekezethez tartozók személyes elkészítését illeti, úgy valamennyien komolyan szem előtt kell tartasuk, hogy egész a végen, közvetlenül a menyegző előtt, a menyasszony nem foglalkozik többé azzal, ami körülötte történik, sem azzal, amit tesznek vagy mondanak az emberek, hanem azon fontolkodik, hogy önmaga felékesítetten készenlétben legyen. Jeremiás próféta azt mondta: *„Elfeledkezik-e ékszereiről a (szűz)lány, díszes övéről a menyasszony?”* (2:32). Így van ez az összes menyasszony-lelkekkel kapcsolatosan: ők megfürödnek az Isten Igéjében (Ef 5:26), ők belenéznek az Ige tükrébe (Jak 1:19-27), ők felöltik fehér öltözetüket, amely a szentek igazságossága (Jel 19:8), és elkészülnek a Völegénnyel való találkozásra.

Jakab apostol teljes komolysággal figyelmeztet bennünket, hogy le kell tegyük a gonoszságnak még az utolsó maradványát is és hogy teljes alázatossággal magunkévá kell tegyük a belsőnkben elvetett Igét, amely képes arra, hogy a mi lelkünket megmentse. Ő tovább folytatja: „*Legyetek az Igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be nem csapjátok önmagatokat.*” Sőt ennél még tovább megy és azt írja: „*Mert ha valaki csak hallgatója az Igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát...*” Hogy egyedül a megszemléléssel még nem történik semmi, arra már mi is felfigyeltünk. „*Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt.*” (1:21-24).

Isten Szelleme képes mindenkinek személyesen megmutatni az ő saját hiányosságát. Ő meggyőz bűnös voltunkról, az Igazságosságról és az ítéletről (Ján 16: 7-15), bevezet a teljes Igazságba és engedelmességhez vezet. Ekként az Ige cselekvői leszünk és Istennel járunk mint Énok is, összhangban az Ő Igéjével és az Ő akaratával. Hogyha az Efézus 5:27-ben úgy hangzik, hogy az ÚR szeplőtlenül fogja maga elé állítani az Ő gyülekezetét, de hiszen akkor utána kell nézzünk és el kell olvassuk, milyen követelmények elé vagyunk állítva, hogy mindannyian tudatában legyünk, és pedig mindenki személyesen, hogyan folytathatunk egy Istennek tetsző életet. Dávid feltette a kérdést: „*Ki mehet fel az ÚR hegyére, és ki állhat meg szent helyén? Az ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki soha nem hajlamos megtévesztően értelmezni, és nem esküdözik csalárdan.*” (Zsolt 24:3-4). Az Ő hegyi beszédében azt mondta a mi URUNK: „*Boldogok, akiknek tiszta szívük van, mert ők meglátják Istent.*” Dávid, aki sokmindenen keresztülment, azt írja a Szent Szellem vezetése alatt: „*Az aki feddhetetlenül él, és gyakorolja az igazságosságot, és szíve szerint Igazat szól; nyelvével nem hordja a rágalmozást ide-oda, nem okoz jogtalanságot felebarátjának, és nem mond ki semmi gyalázatosat rokonai ellen ...*” (Zsolt 15:2-3).

Jó lenne, ha a hívők valamennyien megvizsgálnák magukat egyen-egyenként az 1Kor 6 szerint is, hogy felismerjék és bebizonyosodjanak, ha netalán mégis van-e valami, ami Isten országából kizárja őket. A rágalmozó éppenúgy kint marad, mint a bálványimádó és mindama többiek, akik ott fel vannak lajstromozva. A Galata 5-ben felsorol az apostol egy egész regisztert ezen dolgok közül. Hadd azonosítsa mindenki saját magát a megfelelő Ige-Versekkel, ellenkező esetben csak egy tükörbe való megtekintés lesz és minden a réginél

marad. Csak ha halálkomolyan vesszük az előzetes figyelmeztetéseket, leszünk tisztában a következő Igeversekkel is: „*Törekedjétek lelkesen mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az URAT.*” (Zsid 12:14). Elengedhetetlenül szükséges, hogy mi mindnyájan, mindenki személyesen, a keskeny úton találtsunk teljes hitben és engedelmisségben. Az ellenség alatomos agyafurtsága az által válik közismertté, hogy a hívők szerfölött szívesen foglalkoznak azzal, amit mások tettek/tesznek és nem lett volna szabad megtenniük. Jobb lenne ha inkább azzal lennünk foglalatossak, megállapítani a hiányosságokat a saját életünkből, mindazt amivel nem állhatunk meg Isten előtt, és hadd tegyük az intést szívügyünké: „*Hogyan fér össze (elviselhetetlen) Isten temploma a bálványokkal? Mi köze (dolga) van a világosságnak a sötétséghez? Vagy milyen közösség van a hívő és hitetlen között?*” (2Kor 6), éppenúgy mint a parancs: „*... és ne érintsetek semmi tisztátalant, és Én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek*«, így szól a mindenható ÚR.” És újra kiemeli az apostol a legfonosabbat: „*Mivel tehát Igéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól (önfertőzéstől), és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.*”

Minden korszakban csak a kiválasztott rész (Róma 11:5) hallgatott arra, amit a Szellem üzent a gyülekezetnek (Jel 2+3), a többiek mind meg lettek keményítve (Róma 11:7). Most, amikor a Völegény visszajövele annyira közel van, végbemegy a menyasszony-gyülekezet végérvényes kihívása, elkülönítése és elkészítése. Isten a maga részéről megtett mindent, Ő elküldte nekünk a követet és az Ige-üzenetet, világosságról világosságra vezetett minket. Miután a Jelenések 17-ben az elpártolt, hitvány kereszténység a nagy Babilon paráznájaként van meg személyesítve, elhangzik egy utolsó alkalommal a Jelenések 18:4-ben a felszólítás az összes igaz hívőkhöz: „*Akkor hallottam, hogy egy hang szól az égből: »Menjétek ki belőle, Én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy a ráért csapások ne érjenek titeket*«” Ennek az utolsó hívásnak (felszólításnak), mindazok elegett kell tegyenek, akik a menyasszony-gyülekezethez tartoznak most a Völegény visszajövele előtt. A kihívást és elkülönülést megelőzi a visszatérítés. Végülis minden vissza lesz helyezve a kezdetleges eredeti állapotba, úgy amint az újtestamentomi gyülekezetben volt egész a kezdetben.

JÉZUS KRISZTUS VISSZAJÖVETELE ÉS AZ Ő KÜLÖNBÖZŐ ELJÖVETELEI

„És ha majd elmentem oda, és helyet készítettem nektek, **ismét visszajövök**, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol Én vagyok, ott legyetek ti is.” (Ján 14:3).

Branham testvér azt mondta: „**Jézus Krisztusnak három eljövetele van: Először eljött az Ő menyasszonyát megváltani. Másodjára eljön, hogy hazavigye az Ő megváltott menyasszonyát. Harmadjára eljön a menyegző után az Ő menyasszonyával az ezeréves birodalom felállítására.**”

Az Ő első eljövetelével semmi szükség, hogy többet foglalkozzunk; ez érthetően és részletesen le lett írva a négy Evangéliumokbanm elkezdve a Jézus Krisztus születésétől egész az Ő menybemeneteléig.

A Máté 25 szerint úgy jön el a mi URUNK mint Vőlegény, hogy magához vegye az Ő menyasszonyát az elragadtatásban: „...és azok a szűzek akik készenlétben voltak, bementek Vele a menyegzőre. Azután bezáratott az ajtó.”

„Íme egy titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és tüstént feltámadnak a halottak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk (átalakítatunk).” (1.Kor 15:39-58).

A Thessalónika 4-ben szintén utalást tesz Pál apostol a Jézus Krisztus visszajövetelére, és arra ami ennél fogva történik: „Azt pedig az ÚR Igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az ÚR eljöveteléig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. Mert mihelyt kibocsájtásra kerül az Ő riadója, mihelyt felhangzik az angyalfejedelem Szava és megszólal az Isten harsonája, maga az ÚR fog alá szállni a menyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az ÚR fogadására a levegőégbe, és így mindenkor egyesítve leszünk az Úrral” (13-18v.).

János apostol azt írja: „*Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Ámde tudjuk, hogy amikor ez a kinyilatkoztatás bekövetkezik, hasonlónak leszünk Őhöz, mivel olyannak fogjuk Őt látni, amilyen valójában*” (1Ján 3:2). Minden egyes eljövetele egy »Parousia« - egy hústestben való jelenlét.

A 2 Thessalónika 2:1-ben figyelmezteti Pál a hívőket: „*Ami pedig a mi URUNK Jézus Krisztus megérkezését és a Vele való egyesítésünket illeti, arra kérünk titeket, szeretett testvéreim, hogy ne veszítsétek el könnyedén nyugodt megfontoltságokat, és ne hagyjátok magatokat semmitől megrémíteni, sem valamely szellemtől származó kijelentés, sem a mi nevünkben elhangzó megnyilatkozás, sem valamiféle nekünk tulajdonított levél által ...*”

Ami a mi szeretett URUNK visszajövetelét illeti, ugyanis az Ő második eljövetelét, úgy figyelmeztetésül az áll írva: „*Mert sok hitető kivonult az egész világon, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus hústestben jön el: ebben nyilvánul meg a hitető és az antikrisztus*” (2.Ján 7.vers). Közvetlenül ezután ez áll: „*Bárki legyen az, aki túllép ezen (aki előlé helyezi magát), és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne Isten; aki megmarad a tanításban, abban benne van az Atya is, meg a Fiú is*” (9.vers).

A Megváltó (ember) testi visszajövetelének a letagadása a legádázabb tanítás és aki ezt képviseli egyenlővé van téve az antikrisztussal. Evégett következik azonnal rá a figyelmeztetés: „*Ha valaki hozzátok érkezik, és nem hozza magával ezt a tanítást, ne fogadjátok be a házatokba, és ne is köszöntsetek őt!*” (10.vers) Vizsgáljátok meg a szellemeket, vizsgáljátok meg a tanítókat és az ő tanításaikat!

Branham testvér idézete: „**Mi lesben állunk a mi generációnkban az ÚR JÉZUS visszajövetelére ... Az ÚR JÉZUS vissza fog jönni (emberi) testben, hogy egy népet, amelyet az Ő tisztító vérében magas rangra emelt, testületileg magához vegye.**” (A menyasszony láthatatlan egyesülése..., 1965.nov.25.)

Ennek következtében tehát, mindaz aki kétségbe vonja, cáfolja vagy letagadja a Jézus Krisztus (ember) testi visszajövetelét, az antikrisztusi szellemnek a megszállója. Ez érvényes mindazokra is, akik megszellemesítik a Jézus Krisztus második eljövetelét és azt tanítják, hogy az ÚR már eljött. Ők önteltségükben, a dölyftől megvakítottan, tiszteletlenül Isten Igéje fölé állítják magukat. A Jézus Krisztus visszajövetelével kapcsolatosan is minden pontosan úgy fog történni, amint írva áll, ugyanis: „*Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, ugyanúgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe!*” (Luk 24:50-51; Ap csel 1:11b). Ezt tiszteletben kell tartásuk, mivel ez az ÍGY SZÓL AZ ÚR az Ő Igéjében.

Hasonlóképpen mindazon bibliahelyeket is, amelyek az Ő különböző eljövetelével kapcsolatosak és amelyek nem állnak többé összefüggésben a gyülekezettel és az elragadtatással, egy helyénvaló összefüggésben kell látni. Mi tudjuk, hogyan a mi URUNK Visszajövele, ugyanis az Elragadtatás, a nagy nyomorúság előtt fog végbemenni. Ezt Branham testvér elég gyakran kihangsúlyozta. Pál így írt a hívőkhöz: „*Ki is volna a mi reménységünk vagy örömünk, koronánk és dicsőségünk, ha nem ti is, a mi Urunk Jézus Krisztus színe előtt az Ő visszajövelekor?*” (1.Thess 2:19).

Mindamellettt fennállnak az ÚR még más eljövetelei is, amelyek nem érintik a gyülekezetet; pl. ha a Máté 25-ben az áll a 31. versről: „*Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára....*” éppennyúgy a 2.Thess 1:7-8: „*...Mert amikor az Úr Jézus megjelenik a mennyből hatalmának angyalaival, tűz lángjában...*”, vagy Jelenések 16:15-16 és Jelenések 19, a 11. versről és még más helyeken. Ennélfogva mindig fontos, az Ótestamentumban is tanácskérően utána nézni, hogy egész pontosan megtudjuk, mi van célzásba véve és melyik összefüggésbe tartozik.

Mit jelent pl. amaz eljövétel, amelyről a mi URUNK a Máté 24:29-30 beszél: „*Közvetlenül ama napok nyomorúsága után pedig a nap elsötétedik, a hold elveszíti az ő ragyogását, a csillagok lehullanak az égről, és az egek tartóerői megrendülnek. És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy*

hatalommal és dicsőséggel.”?

Itt nem a Völegény eljövételéről van szó, hanem az Emberfiának eljövételéről a nagy nyomorúság után, amikor elsötétedik a nap és a hold elveszíti az ő ragyogását. Az Emberfiának ez az eljövetele a hatodik pecsét szakaszába esik (Jel. 6, a 12. verstől). Erről a Jel 1:7 is beszél: *„Íme, eljön a felhőkön, és meglátja Őt minden szem, azoknak szemei is, akik átszegezték Őt, és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen!”*

„...Rátekintenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták...” (Zak 12:9-10).

„Miközben még az éjszakai látomásoknak a vizsgálatában el voltam merülve, láttam, amint jött Egy az ég felhőivel, aki Emberfiához hasonló volt; Ez a tiszteletreméltó öregkorúhoz érkezett, és odavezették hozzá. Akkor hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki, hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet Őt tisztelje. Az Ő hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el, és királyi uralmát sem semmisítheti meg semmi soha.” (Dan 7:13-14).

Jelenések 11-ben, a 15-ik verstől egy még pontosabb felvilágosítást találunk efelől: *„Nemsokára azután a hetedik angyal is megfújta a kürtöt (harsonát); ekkor hatalmas hangok megszólalását lehetett hallani a mennyben, amelyek így hangzottak: 'A világ felett a királyi uralom a mi URUNKÉ, az ő Krisztusáé lett, és Ő Királyként fog uralkodni örökkön-örökké.'”*

Ebben az összefüggésben a hetedik trombitáló (harsonáló) angyalról van szó, amelyre már a Jelenések 10:7- ben is utalás van téve. Utalással erre a bibliahelyre Branham testvér a következőket mondta „Az átmenet...” című prédikációjában 1963 március 17-én: **„Látjátok, én ezt nem agyalom ki magamnak, hanem ez IGY SZÓL AZ ÚR. Én felolvasom nektek ebből a könyvből, a Bibliából: »...hanem azokban a napokban, amikor megszólal a hetedik angyal hangja, amikor ez megfújja a kürtöt (harsonát), befejeződik az Isten titka, ahogyan örömezenetként hírül adta azt szolgálóinak, a prófétáknak.»** Amikor Branham testvér azt mondja IGY SZÓL AZ ÚR, ezt em szabad és nem lehet megérinteni. Ugyanabban a bekezdésben a következő megfajtást adja a hetedik kürtölő angyallal és a Szövetség Angyalának

eljövetelével kapcsolatosan: „**Majd csak miután a pecsétek fel lettek bontva és a titok ki lett nyilatkoztatva, jön le az angyal, a követ (az üzenettel) a feje fölött való szivárvánnyal – Krisztus – és ráhelyezi egyik lábát a földre és a másikat a tengerre. Tartsátok figyelemben: ennek az eljövetelnek az idején a földön van ez a hetedik angyal.**”

Tehát kérek figyeljétek meg pontosan: nem a Jézus Krisztus visszajöveletekor, amikor Völegényként fog visszajönni, hogy az Ő menyasszonyával találkozzon a levegőégben, hanem amikor Szövetség angyalaként fog lejönni az ÚR, akkor lesz **ez az angyal** (kürtölő angyal a ford. megj.), nem a (gyülekezet angyala a ford. megj.), hanem **ez a hetedik angyal** (kürtölő angyal a ford. megj.) a földön. Nem a pecsétek felnyitásakor 1963-ban, hanem „**majd csak miután a pecsétek fel lettek nyitva**”. „...és a Szövetség követe (angyala), aki után vágyódtok, kétségtelenül eljön!« – mondja a seregek URA.” (Mal 3:1b).

A hét kürtölő angyal a hetedik pecsét felnyitásakor van bemutatva. Branham testvér az ő hetedik pecsétről szóló prédikációjában csak az első verset olvasta fel a 8. fejezetből a mennyben levő félórás csendről. Mindazonáltal közvetlenül azután történt, hogy Jánosnak az lett bemutatva, ami a 2. verstől kezdve áll írva: „És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt álltak, és adatott azoknak hét trombita (harsona).” A héber bibliában a „Schofar-Sófár” szó áll ezen a helyen éppen úgy mint a további kilenc helyen, amelyek a mi bibliánkban a „trombita” szóval lettek lefordítva (Jel 8:6; 8:8; 8:10; 8:12; 8:13; 9:1; 9:13; 10:7; 11:15). A megelőzőkből egészen világos, hogy a hét pecsét nem áll semmi összefüggésben a hét gyülekezeti angyallal (küldöttel, Jel 2+3), hanem azon hét trombitáló angyalról van szó, akik Isten előtt állnak.

Miután megfújta az első négy harsonáló angyal az ő »sófárjait«, az áll írva: „Jaj, jaj, jaj azoknak, akik a földön laknak, a másik három angyal harsonájának (»sófárjainak«) hangja miatt, akik még ezután harsonálnak” (Jel 8:13). A 9. fejezetben megszólal az ötödik és a hatodik harsonáló angyal hangja és csak a hetedik angyal harsonáló hangja hiányzik még. Ennek következtében a hetedik angyal esetében a Jelenések 10:7-ből, nem a gyülekezet hetedik követéről/küldöttjéről van szó, hanem a hetedik trombitáló/harsonáló angyalról. A Branham testvér idézete az ÍGY SZÓL AZ ÚR -al vitathatatlanul a hetedik harsonáló angyal hangjára vonatkozik a Jelenések 10:7-ből, mert akkor

fejeződik be (megszűnik) az Isten titka.

Ha Branham testvér a Jelenések 10:7-et az ő szolgálatára vonatkoztatva megemlítette, azokról a titokzatos összefüggésekről beszélt, amelyek az ő szolgálatán keresztül, a Laodiciabeli gyülekezet korszakában, az utolsó (biblia)üzenet által közhírré kellett tétetve legyenek. És ez ténylegesen megtörtént az ő szolgálatán keresztül: A Biblia összes titokzatos összefüggései az 1. Mózes 1-től egész a Biblia utolsó fejezetéig fel lettek fedve. Ez volt az utolsó követnek, a Laodiceabeli gyülekezet angyalának a feladata. Az »Isten titkáról« egyes számban van írva a Jelenések 10:7-ben, és ez be fog fejeződni, amikor elhangzik a hetedik kürtölő angyal harsonája. Ez itt így áll tisztán és érthetően írva. Amint az 1.Tim 3:16; Kol 2:2-3 és más helyeken érthetően írva áll, Krisztus az Isten titka: „...hogy szívük felbátorodjék, összeforrvan szeretetben, és értelmi képességükben tökéletesen be legyenek iktatva: az Isten titkának felismerésére. Ez a titok Krisztus. Benne van elrejtve a bölcsesség és felismeret minden kincse.” Istennek a Krisztusban rejlő titka, elrejtve maradt a zsidók számára akkor, de ama napokban fel lesz nekik tárva.

Isten Igéje ebben a pontban is tiszta és félreérthetetlen. A nagy tévedés, amelynek sokan áldozatul esnek, abban áll, hogy az idézeteket és bibliaszövegeket, amelyek különböző eljövetelekről beszélnek, csak a Jézus Krisztus visszajövetelére vannak alkalmazva. Itt is életfontosságú, az Igét helyesen osztani és kellő helyére besorolni. De hiszen egyszer mindenki el kell jusson addig, hogy igazat adjon Istennek és az Ő Igéjének. Boldogok mindazok, akik már most és életük idején már meg tudják tenni!

A Mal 3:1 –nek csak az első fele talál megemlítést az Újtestamentumban, tudniillik az, amely Keresztelő Jánosra vonatkozik: „Ő az, akire vonatkozással van az Írás: »Íme, Én elkülöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.«” (Máté 11:10) A vers második fele, a Szövetség angyaláról, aki el fog jönni az Ő templomához, nem lett megemlítve, mivelhogy annakidején még nem teljesedett be. A Szövetség angyaláról szóló ígéret, akkor és ma jövőbeni.

„És rajtaütésszerűen eljön az ÚR az Ő templomában, aki után vágyódtok, és a Szövetség Angyala, Aki után kíváncsoztok, csalhatatlanul eljön, így szól a

Seregekne URA. De ki viselheti el az Ő eljövételének napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik? Mert olyan lesz Ő, mint az ötvösnek a tüze ...”

A Jelenések 11:1-ben ki lesz mérve az újonnan felépített templom. A 2.Thess 2:4-8 szerint belül az Antrikrisztus az Isten templomában, mindazonáltal az ÚR meg fogja őt semmisíteni / emészteni **ennél az Ő** zsidókhoz való **eljövetelekor**, az Ő szájának leheletével (Ésaiás 11:4).

A Jelenések 10-ben úgy látjuk a Szövetség Angyalát, mint aki a feje fölött egy szivárvánnyal van bemutatva és egy felhőbe burkolva (1. vers). Minthogy ez az esemény a pecsétek felnyitása után folyik le, az Ő kezében tartja a felnyitott könyvet. Akkor mint jogos tulajdonos a földre és a tengerre veti az Ő lábát (2. vers) „...és felkiáltott hatalmas hangon, ahogyan az oroszlány ordít”. Majd csak ez időpont után szólalnak meg a hét mennydörgésnek hangjai (3. vers). Ami ennél fogva meg lett beszélve, nem érint minket egyáltalán, mert semmi összefüggésben nem áll a gyülekezettel, és nem is volt szabad felírni: „*Pecséted le, amiket a hét mennydörgés mondott, és ne írd le!*” (4. vers).

Mi tiszteletben tartjuk az isteni határozatot és átengedjük Istennek, hogy mit, mikor akar cselekedni. Majd csak ezután emeli fel a Szövetség Angyala, aki ekkor a földön és a tengeren áll, az ő jobb kezét az égre „...és megesküdött az örökkön-örökké élőre, aki teremtette a mennyet és a benne levőket, a földet és a rajta levőket, a tengert és a benne levőket, hogy ezentúl nem lesz többé időkésleltetés...” Tehát nem lesz többé időhalasztás, késleltetés, vagy félbeszakítás „hanem azokban a napokban, amikor megszólal a hetedik angyal trombitájának – sófárjának - harsonája: befejeződött az Isten titka, ahogyan hírül adta azt szolgálóinak, a prófétáknak, örömmüzenet gyanánt.” A 11. fejezetben, miután bevégeződött a két próféta szolgálata és egy felhőben felvétettek az égbe (12. vers), megszólaltatja a hetedik angyal az ő harsonáját/ a sófárt, amint a 10.fej.7-ik versében be lett jelentve, és kikiáltatik a királyi uralom. Ez a folyamat tökéletesen rendezett.

Dániel próféta már előre látta, hogyan teszi le az angyal ezt az esküt, és azt írja, hogy ettől a pillanattól kezdve egész a Királyi uralom felállításáig, három és fél esztendő fog eltelni. „Az egyik megkérdezte a gyalcsruhába öltözött férfit, aki ott állt a folyam vize mellett: »Mikor lesz vége ezeknek a csodás dolgoknak?»

« Ekkor hallottam, hogy a gyolcsruhába öltözött férfi, aki a folyam vize fölött állt, jobbát és balját az égre emelve megesküdött az örökkön örökké élőre: »Egy időszak, meg két időszak és egy fél időszak múlva! Mert mihelyt véget ér a szent nép megrontójának hatalma, mindezek beteljesednek.«” (Dániel 12:6-7). Még érthetőbben nem is tudta volna kimondani Isten, és éppen ehhez a témához, felvilágosítás végett még sok közismert Bibliahelyeket hozzá lehetne vonni, amelyek megmutatják nekünk, mikor és melyik összefüggésben ordít az oroszlán a Juda törzséből:

„Ordít az ÚR a magasból, és harsogtatja az Ő hangját ...” (Jer 25:30-31).

„Az URAT fogják követni, mert oroszlánként ordít majd, és ha ordít, remegve jönnek fiai nyugat felől.” (Hós 11:10)

„Ordít az ÚR Sionról, és felharsan az Ő hangja Jeruzsálemből, megrendül az ég és a föld...” (Jóel 4:15-17).

A 10. fejezet 7. versében bejelentést találunk afelől, ami a 11. fejezet 15. versében beteljesedik. Aki pontosan elolvassa, megállíthatja, hogy abban a pillanatban amikor a kürtölő angyal az ő sófárjában fúj, kikiáltatik a föld fölött a Királyi uralom kiáltva és így Jézus Krisztusában beteljesedését találja Istennek titka: „Akkor a hetedik angyal trombitált, és hatalmas hangok szólaltak meg a mennyben ezt mondva: »A világ felett a Királyi uralom a mi URUNKÉ, és az ő Felkentjéé lett, és Ő Királyként fog uralkodni örökkön-örökké«. Ekkor a huszonnégy vén, akik Isten előtt ülnek trónjaikon, arcra borultak és imádták Istent, és így szóltak: »Hálát adunk neked, URUNK, Mindenható Isten, aki vagy, és aki voltál, hogy kezébe vetted nagy hatalmadat, és Királyi uralmadat elkezdted ... «” (Jel 11:15-17).

Egy terhelő hiba volt az, hogy a hetedik angyal hangja a Jel 10:7-ből, az Isten hangjaként lett értelmezve, noha ebben a versben semmi szó nincs sem az Isten hangjáról sem az utolsó üzenethozó hangjáról, hanem egész egyértelműen a hetedik kürtölő angyal hangjáról van szó. Branham testvérnek jogában állt, erre a prófétikus helyre utalni. Amint tudjuk, a prófétikus Igeversek ismételt

kétszeres beteljesedésben vannak ábrázolva. Kérlek hasonlítsátok össze: „*Izráel az én elsőszülött fiam.*” (2Mó 4:22). „*Még gyermek volt Izráel, amikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat*” (Hós 11:1). „*...hogyan beteljesedjék az, amit az ÚR mondott a próféta által: »Egyiptomból hívtam el Fiamat.«*” (Mt 2:15). Itt a „*Fiú*” a kulcsszó. Az ecsetelt események, alapjában különböznek egymástól, de ugyanaz a prófétikus Ige a Hós 11:1-ből mindkét eseményre rátalál.

A testvér, aki 1965-ben a Branham testvér hazaköltözése napjaiban éppenséggel 10 éves volt, húsz év eltelte után jött arra az ötletre, hogy a Branham testvér hangját Isten hangjának jelentse ki, amit mindenkinek személyesen hallania kell. Evégett mindazok akik hiszik ezt az állítást, azon a véleményen vannak, hogy csak Branham testvért szabad hallgatni és különben senkinek sem áll jogában prédikálni. Azáltal, hogy csak az ő mondatait idézik, annélkül hogy beillesztenék azt a Szent Írásban, mindinkább bibliaellenes magyarázatokba keverednek bele, amelyeket aztán az Isten Igéje fölé helyezik.

Mi tiszteletben tartjuk azt az egyedi, csilhatlan szolgálatot, amelyet Isten adott Branham testvérnek közvetlenül az Ő üdvhatározatával kapcsolatos összeköttetéssel. Bárki legyen az, aki Istenből született, hallja és elhiszi Istennek ezidőre szóló ígéreteit. De határozottan visszautasítunk minden emberi magyarázatot és éppenúgy az emberimádat minden fajta jellegét, amely nem egyéb mint bálványimádás. Isten Igéje megmarad az örökkévalóságban mint Isten hangja. Egyedül Istent illeti a dicsőség és a tisztesség Jézus Krisztus, a mi URUNK által!

Most, amikor a Jézus Krisztus visszajövele közvetlenül az ajtó előtt áll, hozzá kell látni mindent az Írás szerint megvilágítani és tisztázni, hogy helyesen besoroljunk mindent. Úgy amint kezdetüket vették az összes tévtanítások valamennyi vallásfelekezetekben a félreértett és tévesen interpretált Igeversekkel, így keletkeztek az összes tévtanítások is az utolsó Ige-üzenet követői között is, a Branham testvér tévesen alkalmazott idézeteiből. Nem az Isten Igéje és nem a hirdetett Ige-üzenet hibás, hanem maga a sátán, aki az Ige csőr-csavarója már kezdettől fogva.

ÚRÍM ÉS TUMMÍM VILÁGOSSÁG ÉS IGAZSÁG

Áronnak meg lett parancsolva: „Azután készíttess hósent művészi munkával a döntések közlésére!... „Azután tedd a döntések közlésére való hósenba az »úrímmot és tummímot«! Legyenek azok Áron szíve fölött, amennyiszer bemegy és az ÚR elé áll. Így hordozza Áron az Izráel faiért állandóan a szíve fölött és az Úr előtt a hósent!” (2.Mózes 28:15-30; 3.Mózes 8:8). Áron, az első főpap lévén a Mózes idejében, a szentélyben kellett teljesítenie szolgálatát a többi Lévi törzséből származó papokkal együtt. Ehhez hozzátartozott a palást, a skapuláré/Ephod és a mellvért. A mellvértben tizenkét drágakő találtatott a Izráel tizenkét törzsének megfelelően. Ha átolvassuk az ezzel összekötő Igeszakaszokat az Ótestamentumból, úgy azt következtethetjük ezekből, hogy Isten fenntartotta magának az Igazságszolgáltatási jogot a Szentélyben, ami az Ő tulajdona volt (4.Mózes 27: 21; 1.Sám 28:6). Isten maga természetfölötti módon igazolta a kimondottakat, a felragyogó világosság (fény) által. Evégett neveztetett az »úrím és tummím« héberül »Világosság (fény) és Igazság-nak« (5.Mózes 33:8).

Az Ezsdrás és Nehemiás idejében, amikor az Izráel népe visszatért Jeruzsálembe, hogy újra felépítsék Isten házát, a következő rendelet lett kiadva: „A királyi helytartó pedig megmagyarázta nekik, hogy nem ehetnek az igen szent ételekből, amíg szolgálatba nem lép újra egy főpap, aki dönthet az »úrímmal és tummím« használatával.” (Neh 7:65).

Branham testvér ismételtén mondotta: „**A mi mai úrimunk és tummimunk az Isten Igéje.**” és eközben kihangsúlyozta a tizenkét apostol tanítását. 138-szor említette meg a mellvértet a Mózes és Áron idejéből és átültette annak jelentését az apostolok tanítására. Április 6-án tartott „Isten kétségtelen Igéje”-című prédikációjában azt mondta: „**Ha elmesélte valaki az álmát vagy egy próféta jövendölt és nem ragyogott fel az Úrim és Tummim, akkor hamis volt az illető próféta.**”

Jézus Krisztus a hűséges főpap a Melchisédek rendje szerint. Az Ő gyülekezetében maga Isten nevezi ki a különböző szolgálatokat (1.Kor. 12;

Efézus 4 s.t.) kinyilvánítva az apostolok tanítását minden időre érvényes vezérfonallá. A gyülekezet az apostolok és próféták alapkövére lett felépítve (Ap.Csel. 2:42; Efézus 2:20).

A Jelenések 12-re vonatkozóan, ahol az asszony ábrázolva lett 12 csillagu koronával a fején, igazolja Branham testvér, hogy ez az újtestamentumi gyülekezetet szemlélteti, amely meg lett koronázva a tizenkét apostol tanításával. Ő felvette magában az Ige isteni magját és az ő tökéletes állapotában megszüli a férfias Fiút, aki mindenekelőtt elragadtatik és aztán minden népeken uralkodni fog.

Mindazzal kapcsolatosan, ami megegyezik és összhangban van az apostolok tanításával, felragyog a természetfölötti világosság (fény); ám ha a tanítás, prófétálás és a gyakorlat nem egyezik meg és nincs összhangban az apostolok tanításával, ez sötét marad. A tizenkét drágakő a mellvértben egy és ugyanaz azzal, ami az új Jeruzsálemben is van (15-20 versek), aki feldíszített menyasszonyként lejön. *„És jött egy a hét angyal közül, akiknél a hét pohár volt, telve a hét utolsó csapással, és így szólt hozzám intézve az ő szavát: »Jöjj, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét!“. Errefel elragadtott engem szellemben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely az Istentől, a mennyből szállt alá, felékesítve az Isten dicsőségével ...«”* (Jel. 21:9-27).

Az új Jeruzsálem jellemezése csodálatos és nagy jelentőséggel bír. A városnak 12 alapköve van, amelyeken a Bárány 12 apostolának neve áll írva. Az alapkövek 12 drágakövekből tevődnek össze, amelyek névszerint fel vannak sorolva (15-20 versek). Éppenúgy 12 kapuval is rendelkezik, az Izráel 12 törzsének a neveivel. Az új Jeruzsálemben csak azok fognak bemenni, akiknek neve benne áll a lemészárolt Bárány életkönyvében. Ennélfogva a Bárány menyasszonyáról van szó, azokról akik eleve ki lettek választva még a világ megalapítása előtt, úgy Izráelből mint a nemzetekből, úgy az Ó- mint Újtestamentumból, akik tökéletes hitben és engedelmisségben Istennel és Isten Igéjével összhangba jártak.

„És soha oda tisztátalan be nem jut, sem olyanok, akik utálatosságot vagy

hazugságot cselekesznek: hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.” (Jel 21:27).

Branham testvér terjedelmesen foglalkozott a Lucifer esetével is és elolvasta az Éssaiás 14:12; Lukács 10:18 és Ezékiel 28:11. A világosság angyalaként és felkentként kilenc drágakövet hordozott Luzifer az ő palástjában (Ezékiel 28:13). Ő egész közel állt Istenhez, feddhetetlen volt az ő alkotásától fogva, az Éden kertben találtatott. Akkor aztán beállt nála az „önakarát! Én akarok!...” és ezzel együtt a gög, a kevélység, úgy hogy aztán egyenlő akart lenni a Mindenhatóval és lezuhant.

A végidők hamis felkentjei, akik arcokat látnak és jövendöléseket (prófeciákat) hirdetnek, a hamis Krisztusok (Máté 24), sőt még fellépnek az ÍGY SZÓL AZ ÚR-ral és díszítik magukat a kilenc szellemi ajándékkal, de a tanításuk és életmódjuk az antikrisztussal egyezik össze és nem pedig a Krisztuséval sem a 12 apostol tanításával. Az „önakarát...” által felemelkedtek a szellemi kevélységben lelkesítik önmagukat és sokakat tévedésbe vezetnek. A megtévesztés és az ámitás még soha ezelőtt nem volt olyan biblikusan díszítve mint most. A bibliaidézeteket valamennyien alkalmazzák és ezzel önmagukat igazolják, még messziről sem gondolnak arra, hogy tanításukat és gyakorlatukat az apostoli tanítással összeegyeztessék.

A 2.Timoteus 4-ben olvasunk Isten szolgájának egy igazi megbízásáról: *„...hirdesd az Igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass a hosszútűrés és tanításnak teljes erőfeszítésével. Mert bekövetkezik egy idő, amikor az egészséges tanítást elviselhetetlennek fogják tartani, és saját szeszélyeik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat tanítókra, mert vágyódásukkal a fülük viszketéséhez alkalmazkodnak. Ellenben az igazságtól efordítják a fülüket, de a mondákhoz/mesékhez odafordulnak. Te azonban légy minden tekintetben józan/megfontolt, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat tökéletesen.”* Ezzel ajándékozzon meg Isten. Ámen!

FÉLREVEZETÉS MINDEN SZINTEN

Jézus így válaszolt nekik: »Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket!«” (Máté 24:4) „*Mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, nagy jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék – ha lehet – még a választottakat is*” (24. vers).

Az egyházakban nem volt tantárgy a **Jézus Krisztus visszajövele** az elmúlt évszázadokban egyáltalán. De legutóbbi időkben valamennyien beszélnek róla, még ráadásul a „parúzia” szót alkalmazzák ennél fogva – elkezdve a Vatikántól egész az utolsó egyházi közösségig.

Benedikt XVI. pápa a „Maranatha = Jövel, URAM Jézus!” tantárgyat választotta 2008 november 12-én az ő főkihallgatásán és ismételten vonatkozással volt a Pál szavaira az 1.Kor 16:22-ből: „*Marana tha!*”. Fogalmak mint pl: az „*ÚR teste*”, „*a Bárány menyasszonya*”, „*a Jézus Krisztus gyülekezete*” napirendben hozzátartoznak ma a Római egyház és a többi egyházak természetes szókincséhez. Sőt Benedikt XVI. pápa ráutalt arra is, hogy Pál kihangsúlyozta 2.Thess. 2-ben, hogy a Jézus Krisztus visszajövele előtt beáll az »aposztáziai« állapot, ami hittagadást, vagy a szent ügy cserbenhagyását jelenti. De hiszen a római-katolikus egyház és az összes többi egyházak már rég áldozatul estek ennek a hitehagyásnak. A Római egyházban, amely a harmadik évszázadban a Konsztanti idejétől alakult meg, valójában semmi sem egyezik meg a Bibliával, sem a tanításban sem a gyakorlatban, és az összes többi egyház sem állják ki az Isten Igéjén a próbát. Mer mit használ az »aposztáziára« utalni, tehát a hitmegtagadásról beszélni, anélkül hogy tulajdonképpen önmagában felismerje ezt valaki? Különösen felvilágosító a jelenlegi pápa azt követő megállapítása, Pál apostol nem magyarázta/jellemezte közelebbről azt az alakzatot (vagy annak az alakzatnak a megjelenését), amelynek a kersztény hagyomány később az „antikrisztus” címet adja.

Voltaképpen elég egyértelmű a részletezés, amennyiben felismeri és látni tudja valaki. Az alapvető főkijelentés a 2.Thess. 2-ben arra mutat, hogy az antikrisztus megjelenése a nagy eleséssel áll kapcsolatban, mint a »törvénytíprás embere«, éspedig a »a kárhozat/veszedelemnek a fia«, mint Krisztus közvetlen ellenfele, aki mindenk fölé felemelkedik, ami Istent és az Istentiszteletet illetik, és Krisztus helyettesének nevezi önmagát. Itt egy lényeges

ismertetőjellel/tulajdonsággal találkozunk: az antikrisztus »a törvénytípró«, ez annyit jelent tisztázás gyanánt: egy férfi a népek világából, aki nem lehet zsidó, mivelhogy a zsidók a „törvény tisztelők népét” képviselik — a tóra (a pergamentekercs szövegét tartalmazó) népe.

Ha például Péter apostol az Ap.Csel. 2:23-ban a Messiás keresztre feszítésére nézve azt a szemrehányást teszi a felelős zsidóknak: „...*ti a törvénytíprók kezei által felszegeztétek és megöltétek ŐT.*”, ezzel egyértelműen a rómaiakkal hozza ezt összefüggésbe: Pilátusra, aki ítéletet tartott, és a római katonákra, akik végrehajtói voltak az ítéletnek és később felosztották az Ő ruházatát egymás között (Ján. 19:23).

Izrael népe a törvény népe. Maga az ÚR lejött a Sinai hegyre és átadta Mózesnek mindenekelőtt a parancsolatokat és azután az egész törvényt. Erre vonatkozóan még számos bibliahelyeken utána lehet nézni. Az antikrisztus tehát nem lehet egy zsidó: mert ő a törvénytípró, aki valójában beüll az Isten templomában és Istennek — az Ő helyettessének — adja ki magát (2.Thess. 2:4).

A JÁHVE NÉV

2008 november 19. az a dekrétum került kibocsátásra a Vatikánból, hogy Istennek a Jáhve nevét nem szabad többé a katolikus liturgiában alkalmazni. Ezennel teljesíti a pápai szentszék a zsidó rabinok kérését, akik azt az érvelést vetették fel, hogy Istennek eme szent nevét csak a Főpapnak szabad újra kijelentenie az újonnan felépített Jeruzsálemi templomban. Ezt a nevet, amely helyett a héber szövegben csak négy mássalhangzó J H W H áll (Jod Heh Waw Heh), Isten maga mondotta ki: „*Azután beszélt Isten Mózesnek, és azt mondta neki: Én vagyok az ÚR! Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg, mint mindenható Isten, de azon a néven, hogy az ÚR Isten - »Elohim Jahweh« nem nem nyilatkoztattam ki magam előttük.*” (2.Mózes 6:2-3).

A tíz parancsolat előterjesztését megelőzően azt mondta a Mindenható: „*ÉN vagyok az ÚR JAHWEH, a te Istened Elohim, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.*” Azután úgyszintén Ő adta parancsolatban: „*Ne élj vissza*

Istenednek, az ÚR -nak a nevével (ne használd helytelenül)! mert nem hagyja az ÚR büntetés nélkül, ha valaki visszaél az Ő nevével (helytelenül használja azt)!” Az ÚR Isten szövetséges neve olyan szent, hogy ezt csak tisztelet nyilvánítással - hódolattal, imádatban az Istentiszteleten lehetett felhasználni. Maga Isten rendelte ezt így el miközben ezt mondotta: „*Legyen az bármely hely, ahova emlékezetül Nevemet alapítványként leteszem, elmegyek hozzád, és megáldalak téged*” (2.Mózes 20:24).

Eme szent nevet nem lehetett kimondani, amikor egy halottat vittek ki a házból, mivel Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké: „...»*Légy csendben, csittulj el, ki ne ejtsd az ÚR nevét!*” (Ám 6:10). Ezt a bibliahelyet abban az értelemben félreértették a zsidó tudósok, hogy a Jáhweh szent nevet egyáltalán nem volt szabad többé kiejteni/felhasználni. Amikor a héber Biblia Egyiptom Alexándriájában görög nyelvre lett fordítva 70 ill. 72 zsidó tudósok által, kb. 270 –ben Kr.előtt, egy nagy hibát követtek el: Ebben az úgynevezett „Septuaginta - szeptuaginta” fordításban a „Kyrios” szóval helyettesítették a Jáhweh nevet.

A Tibériási zsidó tudósok egyáltalán nem tansítottak semmi egyetértést a szeptuagintával és az abban felhasznált „Kyrios” megnevezéssel. Sőt később maga a zsidó tórában is „Adonai” lett olvasva ott, ahol JHWH állt írva. Mind a mai napig az „Elohim Adonai” megnevezést használják a zsidók imádkozás közben »Elohim Jáhweh« helyett. Az UR-at illetően, mind a három meg- vagy elnevezésnek „Adonai”, „Kyrios” és „Dominus”, semmi közvetlen vonatkoztatásban nem állnak Istennel kapcsolatosan. Adonai lehet egy fejedelem, egy főúr, Kyriosz lehet egy uralkodó, Dominus lehet egy parancsnok, mindazonáltal ezekből egyik sem áll közvetlen kapcsolatban az egy igaz Istennel, aki kinyilatkoztatta Önmagát az Ő szövetséges nevével »Elohim Jáhweh«. Maga a „Jehovah” megjelölés is félremagyarázat és csak 1518-tól van használatban.

AVAGY MINDENKINEK EGY ÉS UGYANAZ AZ ISTENE ?

Az utóbbi időben mind inkább hallhatjuk ama bizonyos megjegyzést: „De hiszen mindnyájunknak egy és ugyanaz az Istene!” Ez nem lehet egészen helyénvaló. Jóllehet csak egyetlen egy Isten létezik, aki az idők kezdetétől fogva

kinyilatkoztatta Önmagát mint Elohim-Jáhweh: Ő az Örökkévaló, az ég és a föld Alkotója. Ő Király, Megváltó, Bíró: igenis minden mindenkiben. Ő maga mondotta: „*Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincs Isten!*” (Ésaiás 44:6 s.m.). Ő a Mózes és az Izráel Istene. Ő maga lekötelezte az Ő népét Izráelt itt ezen a földön az egyedül érvényes hitvallás gyakorlatára: „*Halld meg Izráel: Az Örökkévaló, a mi Istenünk, az Örökkévaló Egy!*” – *Adonai Elohenu Adonai Echad*” (5.Mózes 6:4-9).

A „keresztény” úgynevezett „szentháromságos” Isten, a korai katolikus egyházatyáktól lett kikoholva, ti. a harmadik keresztény évszázad óta. A bibliában nem létezik egyetlen egy utalás a „szentháromságra”, vagy egy „szenthármas Istenre”, sem egy „örökkévaló Fiura” vagy „a Fiu Istenre” nem találunk sehol egy utalást sem. Nem létezik egyetlen egy bibliahely sem, amely azt állítaná, hogy Isten a Szent Szellemet a harmadik Isteni személynek jelölte volna meg – ellenben az egyházatyák voltak azok, akik 386-ban álltak elő ezzel az állítással. Nem létezik a bibliában egyetlen egy hely sem, amely igazolná, hogy Isten egy fiút nemzet és szült volna a mennyben, sem egy mennyei beszélgetésről nem találunk egy beszámolást sehol, amely az Atya és a Fiú között folytatódott volna. Ezek nem egyebek mint félreértések, kétséges fonák magyarázatok Istenről, amelyeket az úgynevezett „keresztényi egyházatyák” bevezettek először tanításként és később dogmává lettek téve.

Márpedig éppen az Istenség és Isten személyes kinyilatkoztatása Atyaként a Fiúban a legfontosabb témája a bibliai igehirdetésnek, azért mert ez a mi szabadításunk- és a mi üdvösségünkért történt. Ezt a témát átfogóan megvilágítottam a közleményeimben a megfelelő igeversek alapján, úgy hogy mindenki, aki előítélet nélkül és őszintén keres, világosságot nyerhet effelől.

A mohammed és az iszlám istene Allah. Úgy amint a megfelelő történelmi leírások egyértelműen közhírré teszik, ő a babilóniaiak ősrégi hold-istene, aki felelős afelől, hogy az egész növényzetet a földön termékenységből részesítse. Miután leigázta az összes többi törzseket az ő isteneikkel együtt, kikiáltotta mohammed az ő istenét Allahot az egyedüli, igaz istennek, önmagát pedig kijelölte az ő prófétájának. A Mekkaiban minden úgy maradt a fekete kő imádásával, mint ahogy korábban volt, és még ma is az újhold napjával

kezdődik el a Ramadan böjthónap. A cél is ugyanaz maradt, ugyanis hogy az iszlám újhold teliholdá válják a földön.

Előadásaimnál fogva a tizenkét iszlám országában, amelyeket az évek folyamán meglátogattam, mindig nagy sebet ejtett rajtam, hogy a fordítók „allahot” mondtak, amikor én „Istent” véltem és mondtam. Sőt Indonéziában, a föld legnagyobb iszlám országában az ő 227 millió lakosságával, még a bibliában is benna áll az „Allah” név, és pedig az 1. Mózes első verstől egész a Malakiás próféta utolsó fejezetéig. Ezt nem voltam képes megérteni. Végülis a mi hűséges URUNK gondoskodott arról, hogy megismerkedhettem egy professzorral, aki Jakartában a „The Bible Society”-nél tevékeny. Isten megnyitotta az ő értelmét egy ott tartott prédikációi szolgálat közben és az ő befolyása következtében újra ki lett nyomtatva a Biblia. Aztán azonnal elküldött nekem egy példányt és saját magam meggyőződhettem arról, hogy az „Allah” név többé nem fordul benne elő, hanem mindenhol helyettesítve lett az Elohim-Jáhveh névvel. Hála legyen az ÚR Istennek ezért!

Ráadásul Indonéziában és Malájziában előrenyomult ez az esemény egyenesen a kormánykörökig. Így megtiltotta 2009 februárjában a Malájziai iszlám uralom a keresztény egyházaknak, az Allah név további használatát. Úgy amint utolsó indonéziai látogatásomnál fogva 2009 márciusában értesítve lettem, bizonyára rövidesen követni fogja a Jakartai kormány is ezt a döntést.

A BEMERÍTKEZÉS (KERESZTSÉG)

Nemrég fel lettek szólítva a baptisták az világegyház testületi tanácsának legfelsőbb szintjén, hogy ismerjék el az egyházi csecsemőpermetezést mint keresztséget és tekintsenek el egy „újrakeresztség”-től, az elnök kitartó maradt és kijelentette: „számunkra ez nem egy »újrakeresztelkedés«, hanem a hívők tulajdonképpeni keresztsége, akik Krisztus mellett döntöttek.”

Az úgynevezett „újrakeresztelőket” a reformáció idején elátkozták, üldözték és megölték. Úgy a Római egyház mint később azonnal a reformációból előjött

protestáns egyházak is az Efézus 4:5-re hivatkoztak és kijelentették, hogy nem létezhet egy második keresztség, mivel ott így áll írva: „*Egy ÚR, egy hit, egy keresztség!*” Másrészt az „újra bemeztkezendők” megértették, hogy a keresztesési szakramentum tanítása, ugyanis hogy a csecsemő újjá születik és részesül Isten örök üdvösségében eme hivatali cselekmény által, egészen idegen a bibliának. Így visszautasították és a maguk részére elvetették a csecsemő-permetezést és bemeztkeztek amint hívökké váltak a Márk 16:16 szerint: „*Aki hiszen és bemeztkezik/megkeresztelkedik, üdvözül, aki pedig nem hiszen, elkárhozik.*” Mármost mindenki számára rendelkezésre állt a biblia és mindenki utána tudott olvasni és el tudta dönteni magának, hogy elfogadja-e az egyetlen bibliai hit szerinti bemeztkezést vagy kitart a hagyományos egyházi csecsemő-permetezés mellett, amely a kényszerkereszténység idejéből ered és Isten szemében semmi köze nincs a bemeztkezéshez. Így elkezdődött újra az egyszeri víz-alámerítéssel való keresztelkedés, amelynél fogva mindketten, úgy a bemeztítő mint a bemeztkezendő, alászálltak a vízbe egészen az őskereszténység mintaképe szerint: „*Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó. És leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és bemeztette őt.*” (Ap.Csel. 8:38).

„*Amikor pedig Jézus bemeztkezett, és éppen kijött a vízből, íme, megnyílt a menny, és Ő látta, hogy Isten Szelleme galamb formájában aláereszkezik, és Őreá száll. És ímé hang hallatszott a mennyből: »Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!«*” (Máté 3:16-17).

Most azokat az újrakeresztelőket illetik becsmérléssel és üldözettel, akik az őskereszténység mintaképe szerint bemeztkeznek újra az ÚR Jézus Krisztus nevére. Mindenki utánanézhethet és elolvashatja saját magának, hogy úgy Jeruzsálemben (Ap.Csel. 2), mint Samáriában (Ap.Csel. 8), valamint Cézáriában (Ap.Csel. 10), és Efézusban (Ap.Csel. 19) sőt még Rómában is (Róma 6) az apostolok és evangélisták valamennyien kivétel nélkül helyesen megértették a missziói parancsot és az ÚR Jézus Krisztus nevében merítettek víz alá mindenkint. Isten kinyilatkozta magát mint Atya a mennyben a Fiúban a földön és a gyülekezetben a Szent Szellemen keresztül. Mindazonáltal ami a kereszteséget/víz bemeztést illeti a mi URUNK szava szerint a Máté 28:19-ben a névben — nem pedig címekre — kell történnjen a bemeztkezés. Ennélfogva a „Jaschua-Jézus” = Jáhveh-Szabadító újtestamentumi szövetséges nevééről van

szó. „Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!” (Ján 17:11b). A Szentírásnak idegen úgy a kereszteleési szakramentum mint egy a kereszteleés által nyert újjászületeés vagy akármilyen hivatali cselekmény. Noha nem vesz át minden katolikus tanítást minden egyes vallásfelekezet, egyház vagy szabade egyház, mégis valamennyien megmaradnak az ő trinitáriusi hagyományaikban. Mindazonáltal a Jézus Krisztus gyülekezetében, most az Ő visszajövele előtt minden tanítás és minden gyakorlat teljes összhangba kell kerüljön Istennel és Isten Igéjével, hogy a gyülekezet az ő eredeti állapotát újra elfoglalja.

VÁLSÁGHELYZETBEN A VILÁG

Minden bizonynal mi is mindennel számoltunk volna, de nem a sok válságokkal, amelyek most az egész világot megrendítik. Ami a pénzügyi intézményeknél elkezdődött, maga után vonta az egész közgazdaságot, sőt az az egész világra egy még eddig soha nem létező méretben kihatással van. Naponta konfrontálva vagyunk újjabb és újjabb nyomasztó hírekkel és minden bizonynal a mélypont - völgyfenék még nincs elérve. A kiéleztet helyzet visszaemlékeztet engem, Faulhaber München-Freising bíbor-érsek egy jellemző mondatára (1869-1952) -ből: „Amikor a világ 1000 sérelmekből vérzik és a népek nyelve összezavarodott mint a Babel toronyépítés idején, akkor ütni fog a katolikus egyház órája!” (K.-H. Deschner, A kereszténység bűnügyi történelme).

Mármost az Egyesült Államokban, a polgárok minden reménye az ő új elnökükön Barack Hussein Obama-n fekszik, aki az Iraki háborúval kiegészítően, egy nehéz örökséget vállalt önmagára. Határozottan, hogy minden háború következményekkel jár, amelyeket soha jóvá nem lehet tenni. Amikor egy CNN- interjúban feltevődött a kérdés: „Mi volt a legnagyobb tévedés, amit valaha egy kormány a huszadik századból előidézhett?”, így hangzott a válasz: „A német csapatok bevonulása a Szovjetunióba 1941 júniussában.” A második kérdés ez volt: „Mi volt a legnagyobb tévedés ebből az évszázadból, amit valaha egy kormány előidézhett?” A felelet: „Az Egyesült Államok és Anglia csapatainak bevonulása az Irakba 2003 márciussában.”

Máris több mint négyezer amerikai katonát szállítottak vissza az Egyesült

Államokba cinklemezes koporsókba, a továbbiakban több ezren meg lettek sebesítve és traumás nyomorékokként tértek vissza a hazájukba. Több mint három és fél millió iraki állampolgár hontalan lett, hogy mennyien lettek megölve, nem is lehet róla értesülni; az egész ország romokban hever.

Mint minden háború, az iraki háború is egy háborús büntett az emberiség ellen. Először arra a látszatra ment, hogy véget vessenek a Saddam Hussein uralkodásának és „megmenteni a világot egy atomháború veszélyétől”. De amikor Hans Blix és El Barradei halvány nyomát sem találta Irakban az atom- és más tömegpusztító fegyvernek, nyilvánvaló lett, hogy a háború célkitűzése, csak az olaj volt.

Ha az Egyesült Államok volt elnöke, George W. Bush nem konvertál át a katolicizmushoz, éppenúgy mint Tony Blair, számolnia kell azzal, hogy az iraki háború miatt az internacionális haditörvényszék elé fogják állítani Den Haagban. Az új elnök, Barack Obama csak jobban tehet mindent, mert rosszabbul már tényleg nem megy.

A HOLOKAUSZT CÁFOLÁSA

Visszautasításokkal és ellenmagyarazatokkal a Vatikán részéről egyrészt, másrészt pedig nyilatkozatokkal és kinyilvánításokkal mások részéről még messziről sincs lezárva ez a téma. Aki a zsidókkal kapcsolatos összefüggések jelentését a Harmadik Birodalomból (a nemzet szocializmus alatt), meg akarja érteni, nemcsak a múltba nyúló spanyol inkvizícióig kell visszamennjen, amikor a zsidókat ezreivel a Tórával és a Talmuddal együtt a máglyán elégették, azokat pedig akik megmaradtak kiűztek, amíg 1492-ben Portugália és Spanyolország államai zsidómenteseknek lettek deklarálva — nemcsak a múltba nyúló eseményekig kell visszamennie, ami azelőtt a hét keresztes hadjáratok folyamán történt, amelynek 22 millió úgynevezett pogányok, muzulmánok és zsidók estek áldozatul, hanem fontolóra kell vegye azt is, amit a korai katolikus egyházatyák közhírré tettek a második és a harmadik évszázadban. Az ő zsidóellenes úszító rágalmozásaik képezik az azóta tartó zsidógyűlöletnek az alapját és az ő üldözésüknek az okát egész a mi napjainkig.

Ebben az összefüggésben hadd legyenek megnevezve: Jusztin, Irenaeusz, Zyprian, Athanasius, Eusebius, Ephraem, Chrysostomus, Hieronymus, Hilariusz, Ambroszius és Augustin. Az állam-egyház, amely ebből az időből ered, semmi esetre sem — az általános elsajátítással ellentétesen — nem azonos a Jézus Krisztus gyülekezetével. Az utolsó keresztényüldözésig Diokletian uralma alatt, amely 312-ig tartott, még nem létezett egy egységes egyház a római birodalomban, hanem csak a különböző hitirányzatok. Konsztantin császár volt az, aki 313-ban kikiáltotta a keresztény vallás átvételét és rövidesen azután, tudniillik 321-ben, megtiltotta a zsidóknak a szombat/szombatot és elkötelezte őket a vasárnapot megszentelni miközben az ő zsinagógáikat átalakította istállókká.

De hiszen a megvakult egyházatyák voltak azok, akik egy Krisztushoz való megtérést soha át nem éltek, hanem a kereszténységet vallásgyakorlatként fogták fel, s közöttük kivétel nélkül már kezdet óta túlsúlyban volt a zsidóellenes beállítás. Ők semmisnek nyilvánították és visszautasították úgy a zsidókat mint az Ótestamentumot és Izráel EGYETLEN Istene elé gúnyosan az ő ún. „szentháromságos” Istenüket helyezték. Minden ilyen bűncselekményt hitelesítettek miközben az ő képzeletük által kikoholt „atyának és a fiúnak és a szent szellem” trinitáriusi képlet nevében megerősítettek. Az egyház azóta is ezt a bibliának teljesen ismeretlen képletet használja, amelyet egy apostolok közül senki sem vett a szájába. Ezen korai egyházatyák vetőmagva kicsirázott és felmagzott az évszázadok folyamán a Róma egyházában. „A zsidóellenesség mint egy vörös fonal áthúzódik az egyháztörténelem összes korszakain — nagyon gyakran vérnyomként is.” – így áll a Spiegel-folyóirat 2009 februári kiadásában.

Az első keresztes hadjárat következményeként, 1906-ban Németország különböző városaiban, Trier-, Speyer-, Worms-, és Kölnben fellángolt a zsidó lakosság elleni pogrom, amelynek ezrek estek áldozatul. A4. lateráni zsinaton igényelve lett a zsidók megjelölése. Az évszázadok folyamán rendszeresen napirenden volt az erőszakoskodással, gyilkolással járó hajsza a katolikus jellegű Európában. Léteztek gettók – az elkülönített zsidónegyedek, a zsidók megjelölése, az ő kiközösítésük és megkülönböztetésük. Sőt a nagypénteki liturgiában valójában alkalmazva lettek denunciózó zsidóellenes idézetek. Minden hűséges katolikus, kitzsítottnak kellett tekintse a zsidókat, Krisztus-

és Istengyilkosoknak, ezt a sértegető, becsmérelő osztályozást maga az egyházatyák hívták életre. Sőt ez a vetőmag maga Luther Mártonban is előjött, aki 1543-ben gúnyíratott fogalmazott: „A zsidókról és az ő hazugságairól”. Az ortodox egyházak sem voltak kivételesek. Még a 19. évszázad végén is létezett egy zsidópogrom hullám Oroszországban.

Minden további kimutatás/nyilatkozat nélkül elmondható, hogy Németországban, valamennyi protestáns jellegű államkormányzat időszakasszai alatt, egyetlen egy zsidóüldözés sem létezett. Ellenkezőleg: a zsidók teljes értékű polgárok voltak, akik minden társadalmi pozíciót felruházhattak, bírók, ügyvédek, orvosok, kereskedők stb. voltak, éppenúgy mint minden más Német állampolgár.

A közelmúlt történelemben, fordulópontot és változást hozott magával az 1929-es év, amikor Benito Mussolini, február 11-től új hatalomra segítette az egyházat a „Lateráni egyezmény” által, eme megállapodások folyamán kifizette annak 1,75 millió Lira adóságát és odaajándékozott a Vatikánnak 44 hektár állami felségterületet. Ehhez még hozzákapcsolódott a konkordátum az olasz állam és a XI. Piusz pápa között, a római katolikus egyház helyetteseként. Evégett ünnepelheti az idén a Vatikán a mostani formában a nyolcvan éves fennállását.

Azután bekövetkezett 1933 július 20-án a Vatikán és a Hitlernémetország közötti konkordátum. Így lefoglalta magának Róma egyháza az összes pozíciót a hatalom sebességváltóján/szabályzókarján. A katolikusan domináló Harmadik Birodalom uralma alatt elkezdődött egy új korszak – Hitler vezetése alatt – aki azzal kérkedett, hogy sokat tanult a jezsuitáktól. Az antiszemitizmus társadalom-ill. szalonképes lett. Csak el kell olvasni, hogy milyen egy lázító mozgalmat indított ell a zsidók ellen egy Dr. Karl Lueger nevezetű Bécsi polgármester, 1897-től 1920-ig – tőle kapta kézbesítve Hitler is az első lázító iratokat – és minő jelmondatokat tettek egész nyilvánosan közhírré egy Heinrich Himmler Bajorországban, egy Julius Streicher, egy von Papen, egy Dr. Joseph Goebels és még sok mások. Az ő szempontjuk szerint a zsidókat mint Istentől elvetetteket gyötörni kell, száműzni vagy lemészárolni. Így nem meglepő az sem, hogy a hat legszörnyebb koncentrációs haláltábor beleszámítva Auschwitz/Oswiecim-et is,

mind az érckatolikus Lengyelországban lettek felépítve.

Az katolikus egyházatyák korábbi meggyőződések — akik valamennyien szenteknek lettek avatva —, alapvető álláspontot foglalt a katolikus egyházon belül. Mindenki részére hozzáférhető és elolvasható az erre vonatkozó irodalom, mi minden lett közhírré téve, éppenséggel még az is: „aki megöl egy zsidót, megbűnhődik ezzel az ő tetteivel a Krisztus haláláért”. Sok millió zsidó le lett mészárolva így, lelkiismeretfurdalás nélkül. Akiben megvan az igyekezet, legalább egynéhány közleményt elolvasni a több mint negyvenezerből, amelyek a második világháborúról lettek megfogalmazva és köznyilvánvalóvá téve, a Holocaustsról, a Shoá-ról, az erőltetés nélkül is meg fogja érteni, hogy honnan eredet a tulajdonképpeni zsidógyűlölet és az egész üldözési mánia.

Természetesen ellentmond és más véleményen van az egyház, és tiltakozik Hochhuth urral szemben, aki 1963-ban köznyilvánosságra hozta „A helyettesítő” színpadi darabot, ezáltal a látótérbe tolta a XII. Piusz pápa szerepét. Itt jogosultan feltehető a kérdés: miért vonakodik a Vatikán olyan szenvedélyesen, az 1939-1945 közötti titkos levéltárat a közönség számára felnyitni? Miközben XII. Piusz pápa meglátogatta Jeruzsálemben a Yad Vashemi holocaust-népi emlékművet, bizonyára méltán állapították meg az ő helyét az úgynevezett „Hall of Shame” – „A gyalázat csarnok”-ban. Tekintettel a megtörténteke, az ő állítása, hogy hallgatása által még súlyosabb hibát meg akart akadályozni, abszolút és átlátszó gúnynak hallatszik. De a XVI. Ám Benedikt pápa ragaszkodik ahhoz, hogy ez a személyleírás el legyen távolítva, az ő májusi látogatásáig Jeruzsálemben.

Az emberiség történelmének eme legrosszabb részét is át kell engedjük Isten utolsó ítéletének. De hiszen a világ fővárossa – Róma, egész egyértelműen körvonalazva van a Jelenések 17- és 18-ban. Az utolsó versben így áll: „...*de benne találtak a próféták és a szentek vére, és mindazoké, akik megölték a földön.*”

Izrael- és Jeruzsálemre való hivatkozással, most beteljesednek az összes ígéretek, amelyeket adott nekik Isten: „*Ezért mondd nekik: »Így szól az én URAM, az ÚR: Összegyűjtelek benneteket a népek közül, és összeszedlek azokból az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, és nektek adom Izrael földjét.«*”

(Ezékiel 11:17; Lukács 21:24). „...»*Akkor megerősítve elültetem őket földjükbe, és ne legyenek újra kitépve földjükből, amelyeket nekik adtam!*« - Ezt mondja az ÚR a te Istened ígérete.” (Ám 9:9-15).

„*Meg akarom áldani azokat, akik téged áldanak, és aki téged megátkoz, azoakt el akarom átkozni. És tebenned nyerjen áldást a föld minden nemzetsége.*” (1.Mózes 12:3).

Az igazság előretör (teljes gözzel halad), az igazság győzni fog. Legyetek bátrak, az ÚR mindent jóvá tesz az Övéivel.

Isten megbízásából működve

Frank tv.

Bild von Br. Frank, BR. Russ und Br. Schmidt
--

Egy fénykép 2009 márciusából Leonard Russ testvérrel, Paul Schmidt testvérrel és Frank testvérrel.

„*A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak*” (1Tim. 5:17).

Ez az Ige-szöveg teljes egészében alkalmazható két testvérünkre. Mindazok akik össze vannak kötve velünk, bárhol is legyenek az egész föld kerekiségén,

ismerik Russ testvért és Schmidt testvért. Már ötven éve szolgálatban állnak a helyi gyülekezetben Krefeldben és ezen felül is a mi országunkban valamint a Kelet-Európai országokban.

Eme számos évek folyamán, miközben az egész világon hordozhattam és hirdethettem Isten aktuális üzenetét, teljes bizalommal lehettem két testvéremre. Sőt amikor a sátán 1979-ben az egész pokol hadát bevetette, hogy elpusztítson engem, a gyülekezetet és a művet, kegyelmet adott Isten a mi előljáróinknak/a gyülekezet véneinek, hogy állhatatosak maradjanak a félelmetes zűrzavarok közepette. Isten meg fogja jutalmazni az ő hűségüket az örökkévalóságban. Úgy mint én, az én két testvéreim is egy előrehaladott korban vannak. Azzal a kéréssel fordulunk hozzátok, hogy imádkozzatok érettünk a ti mindennapi imáitokban.

„Isten országának ezt az Evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el a vég.” (Máté 24:14).

„...mert az Ő SZAVÁT beteljesíti az ÚR a földön, mialatt a történést (a dolgokat) kétségtelenül és szakadatlanul valóra váltja.” (Róma 9:28).

*

Így lehet minket elérni:

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de vagy

E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

A sokszorosítás és másolás csak a mi beleegyezésünkkel engedélyezett.

Kiadó: Ewald Frank, Missionar, Postfach 100707, 47707 Krefeld, Deutschland.

Bild aus Brasilien

Frank testvér köszönettel tekint vissza az 50 év misszó munkára az egész földön; ez esetben különösen Braziliában, ahol 1971 októberében tartotta az első összejövetelt egy kis hívő körön belül Szao Paulo-ban. Most ezrek jönnek össze az ország több nagyobb városaiban, Isten végidőre szóló üzenetének meghallgatására. 2008 decemberén összegyűlt 320 prédikátor és evangélista az egész országból: Goiania-ban (Brazília) a Joaquim da Silva testvér gyülekezetében – akit Isten különösen megáldott és felhasznált, hogy feleletet kapjanak a bibliai kérdésekre és szellemi tájékozódást kapjanak az Isten Igéjében. A fénykép a 2008 dec. 19. összejövetelt mutatja.

Arra a kérdésre „Hiszitek-e mindnyájan, hogy a Jézus Krisztus visszajövelele küszöbön álló esemény?” több mind háromezer ajakról felhangzott egy „Igen”. Aztán következett a kérdés: „Be lettetek-e mindnyájan merítkezve az ÚR Jézus Krisztusnak nevében?” és ismét egy „Ámen” következett az egész néptömegetől egy „Hallelujah!” és „Gloria Deus!”

„Akinek van füle, hallja meg mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!”

